

LBRIS

We know
books

Ștefan Melancu

**ÎNTOARCEREA
LA REAL**

LIMES

2025

Cuprins

NAȘTEREA ATUNCI A POEZIEI / 7

Dimineața cuvintelor / 9

Cât poți învăța limba unei vieți unduindu-de / 11

Nașterea atunci a poeziei / 16

Aprilie / 25

VARA FIRII/ 27

POEMELE NOPTII / 39

Poemele nopții / 41

Chipuri vederi abisuri / 45

Abditus / 53

ALERGAREA CHIPULUI / 63

Din carnetul cu cârlionți negri / 65

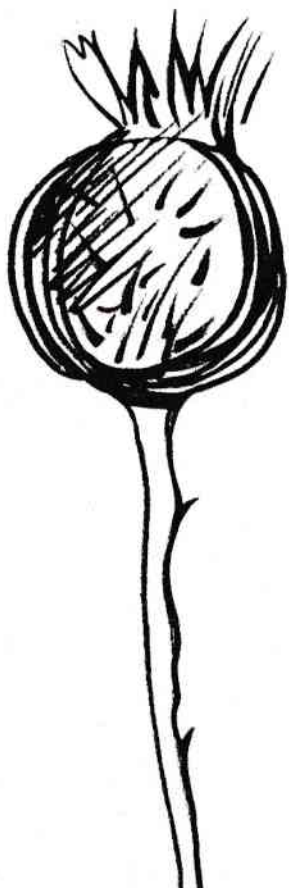
Alergarea chipului / 77

ÎNTOARCEREA LA REAL / 83

LBRIS

We know
books

NAȘTEREA ATUNCI A POEZIEI

Dimineața cuvintelor

Dimineața cuvintelor asta ai vrea acum
carnea lor fragedă pieptănată de rouă și îmbăiată
în ea. Verbele lor de căței cu cerul gurii negru
mușcând coada de lună nebună

să îți lași mâinile scotocindu-le
uitate și umezi făcute nod legând umbra
soarelui alb ce se va ivi negreșit
ce va clătina umbra casei apoi și a vântului
(și a gândului)

încotro lene a inimii

talpa ta roasă lipită uitărilor încotro?

zorii dintâi ar sta încă în rând cu tine la festinul
cârlionților negri luminând drumul
și apa cea lungă fără de capăt (întocmai
se vedea) boii soarelui să o bea –

împresurându-o

astfel împresundu-te în ea spălându-ți nașterea

asta ai vrea dimineața cuvintelor încă o dată
plesnind în dinți silabele încă lăptoase
stoarse în miezul limbii în facere

inima încăpând toată în murmurul mâinii
ce-adié. Și apoi și apoi poți intra
în melancolia ta înălbăstrită
unde să îți așterni neînduplecat numele

Cât poți învăța limba unei vieți unduindu-se

În margini de vară timpul de ieri rozând în nori suri
cu păsări mari înghițindu-le urmele și subțind
chipuri (acum de aer acum de ape). Se aude departele și
se îngustează aproapele din vieți cândva însoțindu-ți
calea – cuvintele le suflă în oase și apoi torc clipele
arípile

purtând tărâm apus în spuza gândului
și înroșind zarea

Dar nu acesta e tărâmul în care să-ți crești anii
nu fața lui cu pielea întoarsă. Pe scoarța lui arsă pășești
ca într-o țară uitată cu margini înecându-i fața. Înaintarea
e în fapt respirație de tărâm înecat

iar unde ai ajunge dă-n noapte
nu pământul lui îl cauți rupt de ploi
rămase în el o mie de ani la porțile frigului
fricii destrămărilor. Pământ
lipit de ființe trecute în alte ființe
cu iubirile morțile și uitările lor. Pământ pustiit

cum dorul de tine însuși astfel te-ar pustii
căutându-te și mereu negăsindu-te

Vrei acum un tărâm viu și întins cât zarea din boarea
trupului – scăldat încă în vara cu dragoste
mansarda de suflet în care iubită albastră
îți sărută genunchii în stea înaltă și umerii-n arșiță
cum ți-ar săruta viața –

împresurându-ți gândul și nopțile. Cu sori
scânteind în piscul vieții – împărăteasă
din nesfârșite bizanțuri
ale nesfârșitului timp de acum

uite-l cum dă
în floare cum muguri de-amiezi altele
desfac ploi văratice-n trupuri

ploile-muguri în care se întorc zei blânzi
cu clipele înfipte în ei
și îngeri lungiți în noi ai noștri fiind

Alta e deci închipuirea. Cu ziua în spate mutând timpul
în alt timp, mantia cuvintelor acoperind piei de vieți
trăite aieva. Cuvinte-șnur-al-ființei arzând în
trupuri luminându-se odată cu timpul însuși

înverzind vremea în văi ale sufletului. Și oh! lăsându-te
uitat în arșița cărnii arămii
unde vârsta de bronz dăinuie încă

amniotic ca într-o casă cu pereți căptușiți de roua
încă o dată a zării înalte. Realul fiind însuși cerul
răsărit precum sâni iubitei răsar ca o rugă
în dimineață. Realul ca adevăr al sufletului

ivindu-se în chiar zidul (în care
se închidea drumul). Realul îmbrăcând
metafizica inimii
și strigându-te

ay rugămu-ne pentru procrearea izbânzii
iubirii-ou-de-gând și inimă în frigul trupului
ivind zeei cei blânzi și taină a cărnii devenind

LBRIS

We know
books

steag alb. Supusă astfel materiei unui alt cosmos

cât să poți învăța limba unei vieții unduindu-se

a unor alfabete uitate – alta altele

* * *

Vino deci închipuire verbele-rugă în limba clipei
ochiul luminând înlăuntru și trupul în afară
iacintul cărnii preamărind corăbiile bete înaintând
insula-n spuma mării dând în pârg (iubita albastră
crescându-i zarea) –

fantasie poezie sintaxă

întoarsă în irealul realului tăindu-l –

îi sufli marginea
nevăzută și neauzită. Oho și câte
vieți de trăit cu zarea în dinți câte chipuri poți îmbrăca
al lunii din noi uitate în câinii albi ce o latră
al văzduhului spânzurând iarba sub tălpi
al apei ce-și strigă valurile și al curgerii gândului
al inimii albastre
și ovale
sub astre